

BULÁNYI GYÖRGY

HOVA ÉS KIHEZ MENJEN AZ ISTENLÁNYA?

Akár hiszitek, akár nem, kiváló értesülések birtokába jutottam. Megtudtam, hogy a Jóisten készül valamire. Hogy mire? Még egyszer megteszi, amit egyszer már elkövetett. Újra elküld valakit hozzánk. Azt is tudom, hogy kit. Ezúttal a lányát. Hogy mért éppen a lányát? Úgy hírlík, hogy nincs elragadtatva attól, amire a Fia jutott. Hogy honnan tudom? Hát csak úgy kiszivárgott valami bennfentestől, aki szeret hallgatózni. Nekem legalább is úgy mesélték, hogy éppen ültek a szövőségük előtt, egy olyan nagyobbacska szőnyegen dolgoztak, s közben, hogy jobban teljék az idő, beszélgettek.

Tudod, lányom - mondta a Jóisten -, ezek a férfiak valahogy mindig elbarmolják a dolgokat. Arra gondoltam, Te talán többre jutnál. Keresnél magadnak tizenkét lányt. Lehet azért talán egy-két fiú is köztük, de azért ennek még gondolj jól utána. Szóval keresnél te is magadnak tizenkettőt, s elmagyaráznád nekik, hogy mi a módi nálunk. Abban reménykedem, hogy te talán többre jutsz majd, mint a bátyád.

Hallgatta, hallgatta anyja beszédét az istenlánya, aztán nagy nehezen megszólalt: De Anyám, a lányok férjhez mennek, aztán gyermekeket szülnek, meg szoptatnak, nincs nekik módjuk... Itt elakadt a beszédben, mert nem tudta, hogyan fejezze be a megkezdett mondatot. Nem tudta megmondani, hogy mire is nem képesek azok a szegény lányok, akik férjhez mennek, gyerekeket szülnek, meg szoptatják őket.

- Mire nincs nekik módjuk? - próbált segíteni neki a Jóisten. De hiába próbált. Még annyit tudott mondani szegény istenlánya, hogy "szóval...". Le se tudta vinni a hangját, csak elakadt a magasban. Magának a Jóistennek kellett továbbvinnie a megfeneklett beszélgetést.

- Hát éppen azért küldenélek Téged, mert a lányok férjhez mennek, meg szülnek, meg szoptatnak. Hát éppen azért, mert a szülés meg a szoptatás miatt nemigen tudjátok csinálni azokat a dolgokat, amikre a férfiak mindig találnak módot. Mikre? Hát csak úgy példaként mondok most kettőt neked a vastagjából: hont foglalni, meg vallást alapítani... Ilyesfélét csinálnak, erre találnak ők mindig módot maguknak. Ráérnek. Rá, mert nem kell se szülniök, se szoptatniok. Az ilyesmikből pedig rendre az lesz, hogy van olyan, aki király; meg van olyan, aki nem király... Meg hogy van olyan, aki pap; meg olyan, aki nem pap..., és így tovább. Érted ugye, lányom? Van olyan, aki parancsol, meg olyan, aki engedelmeskedik. Ahogyan otthon, a családban is csinálják, amíg s ha eltűrik nekik. Az északi féltekén már egyre kevésbé tűrik.

Elfogyott a pamut a Jóisten kezében, másikat vett ki fonalaskosarából, aztán folytatta volna. - Hol is hagytam el? - gondolkodott erősen. Ja igen, a királyoknál meg a papoknál. Tudod, nemcsak az van, hogy parancsolgatnak s engedelmeskednek nekik. Hanem az is, hogy összevesznek egymással. Az egyik király a másikkal. A másik pap az egyikkel. Mért vesznek össze? Hát csak azért, mert egymást is engedelmeskedtetni akarják: légy a hűbéresem, fizess nekem adót! - mondták régebben. Csatlakozzál ehhez meg ehhez a szövetséghez vagy szerződéshez - mondják újabban, de ez ugyanazt jelenti, amit a régi jelentett. Figyelsz-e rám?

- Figyelek Anyám, erősen - mondta az istenlánya. - Na jó, akkor mondom tovább. Tudod, ezek a királyok nemcsak veszekednek, de verekednek is egymással. Annyira az engedelmeskedtetés-srófra jár az eszük, hogy mind csak parancsolni akarna, aztán egyik se enged a másiknak, s jön a verekedés. Jaj, leányom, olyan éretlenek. A papok is csak ezt csinálják. Itt van most ez a szerencsétlen kis rigai ortodox pátriárka is! Ha a konstantinápolyinak engedelmeskedik, megharagszik rá a moszkvai pátriárka. Ha a moszkvainak, akkor meg a konstantinápolyi.

Aztán - folytatta a Jóisten - még engem is bekevernek gyerekes éretlenkedéseikbe. Azt mondják, nem maguk miatt tökéletlenkednek, hanem az én kedvemért nem engedhetnek ők a

negyvennyolcból. Nem engedhetnek, mert mindegyikük - akár a pap, akár a király - az én helytartómnak, megbízottamnak, meg még mimnek nem képzeli, meg állítja magát. Így aztán nemcsak hogy verekednek, hanem az én megbízásomból, kívánságomra meg örömökre verekednek.

Ekkor végre megszólalt az istenlánya: - Anyám, ezek a királyok meg papok olyan buták, hogy ezt el is hiszik Rólad, vagy csak hazudják ezeket a sületlenségeket a népeknek? Hazudják, hogy azok jobban engedelmeskedjenek nekik?

- Melyik micsodás - válaszolta neki az Jóisten. Látom lányom, forog az eszed. Tudod, van közöttük olyan, amelyik ilyen buta. Van, aki meg csak hazudja. De akár buta, akár hazudós, mindenképpen belekevernek minket számázkodásaikba, pusztító és véres verekedéseikbe. A legborzasztóbb pedig az egészben az, hogy amelyikük nagyobb tud ütni, azt gondolja, hogy ez bizonyítja is már, hogy igaza van. Tetejébe még hálaadó istentiszteletet is tart, mert hát a győzelmet - mi sem természetesebb - én adtam neki. Persze nemcsak az egyik oldalon az én érdemem a sikeres tömeggyilkolás és országpusztítás. A másikon is az. Akit pedig legyőztek, az nagyon bizakodik benne, hogy én mint igazságtevő, hiszen Isten vagyok, mindent megteszek majd annak érdekében, hogy az őt most legyőzőnek busásan megfizethessen.

- Keserves história ez, lányom. A bátyád próbálta megmagyarázni a Tizenkettőnek, hogy mindebből aztán összesen és semmi sem igaz. Semmi, mert "ez a véres Isten nincsen". De mire az a tizenkét fiú ebből valamicskét is megértett volna, addigra a királyok s a papok közakarattal már keresztre is feszítették őt.

- Ami pedig utána lett, arról már jobb, ha nem is beszélek Neked. A kard, a kereszt meg az Isten... ezt a hármat egy szuszra engedik ki szájukon a Jézust nagy buzgón emlegető apostolutódok, meg apostoli királyok. Olykor magam is csodálkozom magamon. Hogyan is szülhettem, teremthettem ezeket az okos - s még ők mondanak titeket tyúkeszűeknek! - férfiakat.

Addig-addig mondta ezeket, meg az ilyesfélét a szövőszék mellett a Jóisten, amíg csak nagyot nem sóhajtott az istenlánya.

- Jól van, Anyám, elmegyek... Megpróbálom. Hátha a lányok értelmesebbek. S megértik, hogy nem az a kedves Neked, aki nagyobb tud ütni. Hanem az, aki megfordítja a vánkost; meg aki tudja még, hogyan kell a szita szélét megveregetni; meg a rétestésztát is úgy meggyúrni, hogy egy nagyasztalom kézfejjel addig lehessen húzogatni, vékonyítgatni, amíg elszórhatjuk már rajta a töltelék: az almát, a mákot, meg a túrót.

Rendben van lányom - mondta neki a Jóisten - Most már csak azt mondjad meg, hova s kihez röpjöljön a főangyal, a Gabriella. Kit választasz magadnak földi apául? Én eredetileg ugyan anyára vagy ifjú párra gondoltam, de némely székesfehérvári pszichológusok úgy gondolják, hogy a férfiak saját lányaiktól tudnak leginkább emberséget tanulni. De te tudod; kit akarsz hát választani? Odalent kinek a lánygyermeke akarnál lenni? Néger akarsz lenni vagy indonéz, mongol vagy japán, esetleg kínai? Avagy talán a rablásban és tömeggyilkolásban világbajnokká lett fehérbőrűek, a keresztények közé mennél inkább? Netán azok közül is a magyarokhoz? Melyikükhöz? A vasárnap templomba járók valamelyikéhez? Kisközösségekbe tartozókhöz? Netán valamelyik most házasodni készülő harmadik nemzedékbeli bokorbelihez? Ott akarnál elsőszülött lány lenni? Éhezők, nyomorgók közé születnél inkább? Avagy azért inkább oda, ahol a boilerben mindig találsz meleg vizet, meg ahol van TV is meg telefon? Sőt, fax meg e-mail meg Internet? Úgy csinálom, ahogy neked a legkedvesebb. Tegnap szóltam is már a főangyalnak, hogy ma szót ejtek veled erről a dolgról. Erősen készülődik, zsírozza is a szárnyait a hosszú útra. Mondjad már, hova küldjem Gabriellát!

Mit mondott, mit nem mondott istenlánya a Jóistennek - el nem mondhatom. Hiába nyomogattam akármelyik gombot is a masinámon.. Azon túl hogy "Gabriellát", üres maradt a képernyőm.

Abban a reményben, hogy talán most majd be tudjuk kapcsolni vevő berendezésünket, adok most egy kis gépi olajozást magunknak - Kodálytól, aki azt énekelteti Andor Ilona kórusával, hogy ÖRVENDJEN AZ EGÉSZ VILÁG! Ezt követően aztán csendben maradunk, majd öt perc elteltével elmondjuk, mit hallottunk szívünk rádióján. Miről? Hát csak arról, hogy hova és kihez menjen emberlányának megszületni az istenlánya. Hova mehessen abban a reményben, hogy megvalósul végre a Földön a szeretet civilizációja. Az Ország, amelyben nem uralkodunk egymáson, nem gorombáskodunk egymással, ahol nincs több ruhám s cipőm, finomabb ételem és italom, mint testvéremnek, tehát a másik embernek. Az Ország, ahol osztozunk és csináljuk egyebekben is mindazt, ami odafent a módi. Odafent, az istenlányáék világában. Ott, ahonnan az Istenlánya le akarna jönni, hogy végre legyen már valami abból, amit a Jóisten öröktől fogva megálmodott rólunk.

*Örvendjen az egész világ, mert megnyílt mennyei virág.
Istentől plántált aranyág, kin örül dicső mennyország.*

*Áronnak ékes vesszeje, megvirágzott csemetéje,
Mint mondolának gyümölcse, kívánatos édessége.*

*Ó szép fénylő hajnalcsillag, pásztorok fölött villog.
Állhatatosságban ragyog, kiért szívem igen buzog.*

*Ne féljünk már az ördögtől, ne rettegjünk bűneinktől,
Csakhogy tisztán, szentül éljünk, az egekben részesüjünk.*

Amen.- S A KÉRDÉS : HOVA ÉS KIHEZ MENJEN AZ ISTENLÁNYA